

דיוקנו של שר-חינוך כתלמיד צעיר

עם מינויו של שר-החינוך והתרבות אספנו כמה מחבריו לספסל הלימודים על מנת לשמוע מהם על שר-החינוך כתלמיד. מספרת פסיה לופטן שחבשה איתו את ספסל הגן: הוא היה נחמד מאוד.

אישיונער קינד
דער יונגער קולטור-מיניסטער

בגיל ארבע וחצי הצטרפנו, הוא ואנוכי, למשמרת הצעירה של מפא"י דאז. אני עזבתי בכיתה ה', אבל הוא המשיך. תמיד היה לו כוח התמדה, והנה, אתה רואה, הוא הצליח.

יוסף פנחס שלימד עם שר-החינוך ב"גאולה": הוא היה בסדר גמור. תמיד בא לשיעורים בזמן ונראה אהב להיות תורן. מכיתה ג' עד סוף כיתה ח' היה-כל הזמן תורן-הכיתה ותמיד היה גישי-

אר אחרי הלימודים, מנקה את הלוח, משקה את העציצים ומרים את ה"כסאות. תמיד קפץ ראשון להביא גיר ואהב מאוד לקבל זריקות. היה פעיל גם באגודת-הבריאות. באמת היה ילד-פלא.

מוסיף חברו מאותה תקופה אשר שוורץ: הוא היה תלמיד חרוץ והיה הכי טוב בכיתה, ואולי בכל בית-הספר, בלמידה בעל-פה. הכל למד בעל-פה והמורים נורא אהבו אותו.

בתיכון, בבית-ה"ס הריאלי המהולל, חל קידום במעמדו של שר-החינוך ה"צעיר. יצחק לב-ארי: הוא אהב ללמוד ובייחוד אהב משמעת, ועוד יותר אהב לקבל משמעת. אף פעם לא הפריע ולא דיבר, ובגלל זה המורים אהבוהו מאוד. ואולי גם בגלל שהיה עוזר להם לסחוב את התיקים וללבוש את החליפות ולמחוק את הלוח ובכלל - הוא אהב מאוד לעזור. והוא עזר לכל המורים, בלי הבדל. הוא כל-כך אהב ללמוד שכשהיינו לפעמים בורחים לים או משהו כזה, הוא היה תמיד קפץ למורים להגיד להם שברחנו, כי הוא נורא אהב ללמוד ולא רצה להפסיק אף שיעור. ותמיד המורים היו נותנים אותו כדוגמה לאיך צריך להיות תלמיד טוב. וטוב שעכשיו הוא שר החינוך, המלשן הזה!

ומסכמת צילה עיני-דור, ידידתו ה-אינטימית: פעם, בכיתה ה', כשהמורה רה זהבה כעסה על הכיתה ויצאה בטריקת-דלת - רץ אחריה וצעק: "זהבה! זהבה! חזרי זהבה!" באותו שבוע קפץ כיתה. או מה הפלא שהיום הוא שר-החינוך?

ילדי הקונצרטים

קונצרט חגיגי נערך בתיאטרון ירושלים, כל הכספים שנאספו, חמישה-עשר אלף, הוקדשו לילדי מעלות וקריית-שמונה.

אנשים יפים ומשכילים ולבושים-בטעם ואינטלקטואליים ותרבותיים ועשירים ואירופאיים ונאורים ורחמנים בני-רחמנים באו לשטיחיו האדומים של תיאטרון ירושלים, הקשיבו באנינות להירו-איקה של בטהובן ונתנו צדקה לילדים המסכנים של מעלות וקריית-שמונה. כל ישראל אחים. כמעט.

וילדי מעלות וקריית-שמונה יגדלו ויפרחו, כי בתיאטרון ירושלים מנגנים להם את ההירואיקה של בטהובן. התרומות תגענה בוודאי, בדואר-נע, אבל בטהובן לא יסתובב בדרכים המשובשות של הגליל העליון. הוא יישאר בתיאטרון ירושלים. שם חם ונוח.

והילדים של אביבים, אבן-מנחם, אליפלט, אלקוש, דובב, דיטון, חוסן, יערה, כרם בן-זמרה, מעונה, מרגליות, עלמה, צוריאל, שלומי ושומרה - הילדים הללו לא קיבלו אפילו תרומות מתיאטרון ירושלים. כי בשביל לקבל קונצרט, צריך קודם מחבלים.

משחקי ילדים

(משירי אחדות העבודה - פועלי ציון)

נחום - תקום

יש אלפים של מישחקים בכל קצווי עולם,
אך המישחק "נחום-תקום" ידוע לכולם -
בובה קטנה בדמות אדם ולה בסיס עגול
והיא איננה יכולה בשום פנים ליפול.
אתה משיב, אתה מרביץ, אתה לוחץ, מועך -
"נחום-תקום" בלי בעיות שוב קם ומחייך.

בכל צורה בכל מצב

"נחום-תקום" תמיד ניצב.

הוא לא יפול, "נחום-תקום"

הוא כבר בממשלה כמו כלום.

שקט, שקט אדום וצח -

נחום חוזר אל המיטבת.

חד וחריף בניסוחים,

ראש וראשון למיסמכים.

יבורך האל בארץ-ישראל,

תבורכי פיסה של שמש,

אך ג'מילי -

מה עושה השר גלילי?

איך לא עף השר גלילי?

מה פתאום השר גלילי?

בלי שותף ובלי חותף הלוקח הוא גנב

אלון, אלון, אייך?	אתה חשוב, אלונציק!
שברו את הכלים -	אתה הכי נחוץ.
תצא כבר בחייך!	אתה הסגן, חמודי -
תגיד כמה מילים!	וגם-כן שר החוץ!
אלון, אלון, אייך?	אלון, אלון, אלונציק!
הכל ניגמר מזמן -	אייך, כבוד השר?
אל תתחבא חמודי,	כולם יצאו מן החורים -
אתה נישאר הסגן!	ורק אתה נישאר ???

אבא אבן גמר בחוץ עדיין לא ברור אם בורג גמר בפנים

לעומת זאת עדיין לא ברור אם אכן סיים הדוקטור יוסף בורג את תפקידו כשר-הפנים ועובדיו המסורים של ה"מישרד מחכים בקוצר-רוח לראות איך יפול דבר.

(סוכנות עתים). לאחר תשע שנות שירות כשר-החוץ סיים מר אבא אבן את עבודתו. בטקס הפרידה הודה מר אבן לחבר העובדים המסור שניפרד ממנו בדימעה וברינה.